

Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου : Ολοκληρωτικά ταυτίζομαι με την
Ηλέκτρα του βιβλίου μου
Παρασκευή, 19 Μάιος 2017 - 11:00

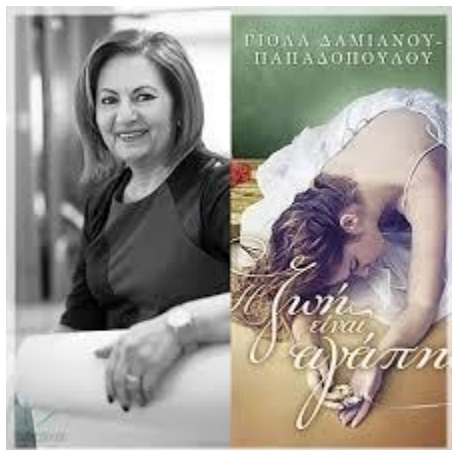

Από τη Μαίρη Γκαζιάνη

Η ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ γεννήθηκε στη Λευκωσία. Έζησε πολλά χρόνια στο Κονγκό και στη Νιγηρία. Σπούδασε δημοσιογραφία και συνεργάστηκε με ραδιοφωνικούς σταθμούς, περιοδικά και εφημερίδες της Κύπρου σε χρονογράφημα, πολιτιστικά και έρευνα. Έχει γράψει μυθιστορήματα για ενήλικους και παιδιά, ενώ για το έργο της έχει αποσπάσει κρατικά βραβεία και πολλές διακρίσεις σε Κύπρο, Ελλάδα και Ευρώπη, και έχει πουλήσει συνολικά περισσότερα από 80.000 αντίτυπα. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ, ΑΝ ΗΞΕΡΑ ΑΛΛΙΩΣ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ, ΗΛΕΚΤΡΑ. ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

ΕΡ. Κυρία Δαμιανού-Παπαδοπούλου γεννηθήκατε στη Λευκωσία αλλά ζήσατε τα παιδικά σας χρόνια στο Κονγκό. Πως βρεθήκατε εκεί;

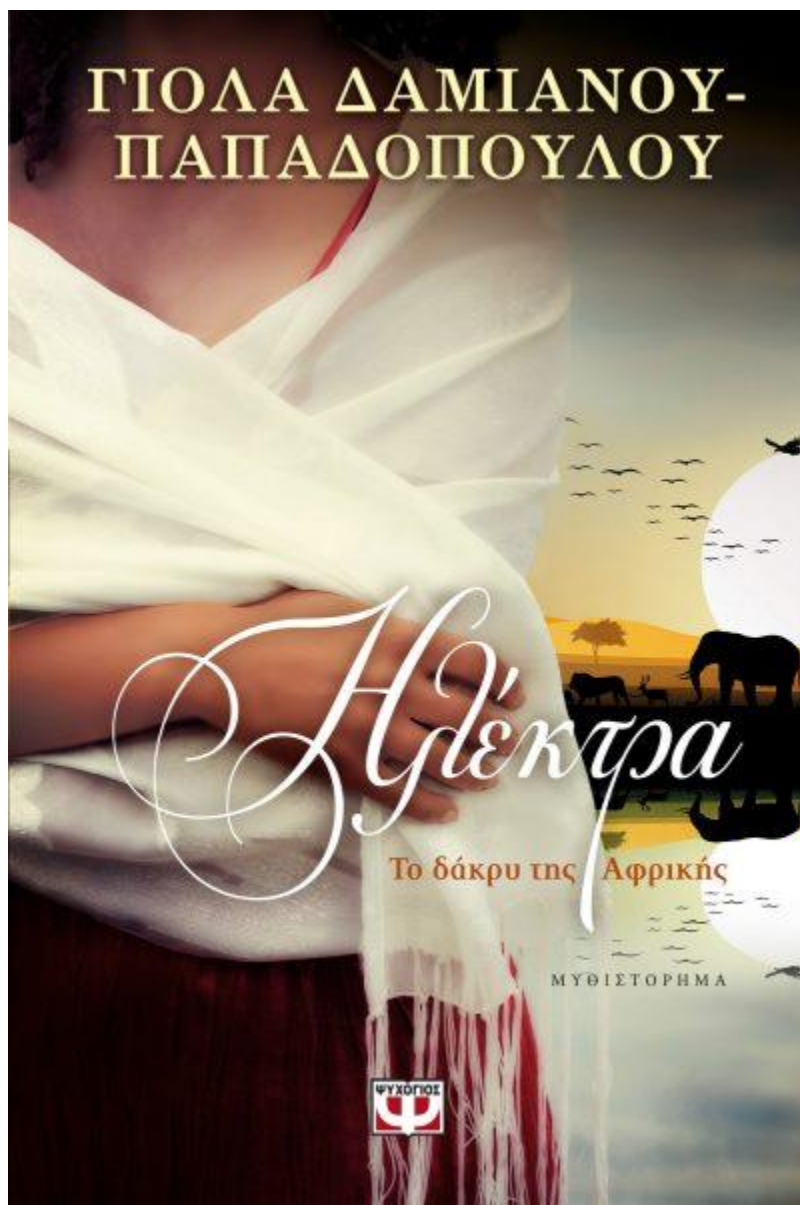
ΑΠ. Το 1950 η αδερφή του πατέρα μου έφυγε από την Κύπρο με μια φωτογραφία στο χέρι για να συναντήσει στο Κονγκό έναν άγνωστο αρραβωνιαστικό που της προξένεψαν. Έναν μιγά από μητέρα αφρικανή και πατέρα Κύπριο. Ένα χρόνο αργότερα ο μιγάς πέθανε και η θεία κληρονόμησε τις επιχειρήσεις του άντρα της. Τότε ζήτησε από τον αδερφό της (τον πατέρα μου) να πάει εκεί για να την στηρίξει. Η συνέχεια της ζωής και των δύο ήταν συνταρακτική και περιπετειώδης και αποτέλεσε θέμα για το πρώτο μου μυθιστόρημα «Ο ψίθυρος του δάσους» εκ. Άγκυρα.

ΕΡ. Πως θυμάστε εκεί τα παιδικά χρόνια σας, ποια ήταν τα παιχνίδια σας;

ΑΠ. Ζήσαμε σε μια μικρή πόλη στην καρδιά του δάσους όπου οι λευκοί ήταν μετρημένοι στα δάκτυλα. Αυτό που θυμάμαι έντονα είναι το μοναστήρι με τις Γαλλίδες καλόγριες, τους μοσχομυρισμένους κήπους, το σχολείο που μόρφωναν τα ορφανά και την καθολική εκκλησία. Όλα τα υπόλοιπα ήταν ένα πυκνό κι ατέλειωτο δάσος. Ήμουν το μοναδικό παιδί και οι μεγάλοι είχαν συνεχώς την προσοχή τους απάνω μου. Μου απαγόρευαν να παίζω με τα μαυράκια. Κι εγώ που ήθελα παιδιά να παίζω γινόμουν

ατίθαση. Τους ξέφευγα, τρύπωνα στο δάσος και πήγαινα στις καλύβες να συναντήσω τα μαυράκια και γινόμουν ένα μ' αυτά. Τα βράδια αφουγκραζόμουν τους ήχους των ταμ ταμ, ήξερα από τα λόγια των μεγάλων πως μετέφεραν κάποιο μήνυμα της γέννησης ή του θανάτου... Στο παιδικό μυαλό μου αυτό έκρυβε ένα μυστήριο που με συνάρπαζε και που δεν μπορούσα να εξηγήσω. Οι απαντήσεις ήρθαν αργότερα όταν μεγάλη πια έκατσα να γράφω για εκείνα τα χρόνια. Και έτσι βγήκε στην επιφάνεια η μεγάλη αγάπη και το πάθος μου για την Αφρική.

ΕΡ. Όταν

**φτάσατε στα χρόνια της εφηβείας ποιες ευκολίες ή
δυσκολίες αντιμετωπίζατε;**

ΑΠ. Λόγω έλλειψης σχολείου επέστρεψα με την μητέρα μου στην Κύπρο. Όσο έμπαινα στην εφηβεία γινόμουν ένα παιδί ανήσυχο. Ήταν σαν να κουβαλούσα στο στήθος μου μια βόμβα που από ώρα σε

ώρα θα ξεσπούσε. Εικόνες, σκέψεις, συναισθήματα ξυπνούσαν τόσο μπερδεμένα που δεν ήξερα με ποιο τρόπο να εκφράσω. Άρχισα να γράφω στίχους που τους έστελνα σε μια λογοτεχνική στήλη εφημερίδας. Και μετά έγιναν οι πρώτοι βομβαρδισμοί στην Κύπρο από τους τούρκους και ο πατέρας μας ξεσήκωσε άρον άρον. Μας πήγε πίσω στο Κονγκό. Εκείνη η αγάπη για τη χώρα ξύπνησε πάλι, ήθελα να ψάξω να ξεδιαλύνω όσα έμειναν ανεξήγητα στο μυαλό μου παιδί. Μόνο που το ωραίο ταξίδι δεν κράτησε πολύ. Μας πρόφτασε η επανάσταση του Λουμούμπα και φύγαμε κατατρεγμένοι από τη χώρα. Γυρίσαμε πρόσφυγες το 1965. Θυμάμαι εκείνη την περίοδο της ζωής μου σαν να 'ταν χτες. Βράδυ καθισμένη κατάχαμα μέσα στο δάσος έξω από τα σύνορα της Ουγκάντας με καμιά εκατοστή άλλους Έλληνες που ζητούσαν άσυλο. Μοναδικό μου σπίτι είχα τον έναστρο ουρανό και τα γρυλίσματα των αγριμιών γύρω μου. Ένα δέος πλημμύρισε την ψυχή μου. Το μόνο πράγμα που ζήτησα ήταν μολύβι και χαρτί να καταγράψω τα αισθήματά μου. Από εκείνη τη στιγμή ήξερα τι ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Να γράψω! Και ήμουν δεκαπέντε χρονών!

ΕΡ. Στη συνέχεια ζήσατε πολλά χρόνια στη Νιγηρία. Τι σας έκανε να πάτε στη Νιγηρία και τι σας έκανε να φύγετε από εκεί;

ΑΠ. Σε εκείνο τον ξεσηκωμό του Κονγκό δεν καταφέραμε όλοι να διαφύγουμε. Ο δεύτερος σύζυγος της θείας και τα δυο παιδιά της (9 και 12 χρονών) σκοτώθηκαν. Κι όμως αυτό δεν έγινε εμπόδιο λίγα χρόνια αργότερα να παντρευτώ τον Αντώνη που ζούσε στη Νιγηρία. Υπήρχε μια έλξη που με τραβούσε στην Αφρική. Κάτι είχε ριζωθεί στο μυαλό μου που δεν έλεγε να ξεκολλήσει... Έζησα εκεί τριάντα υπέροχα χρόνια. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να κρατήσει για πάντα. Η νοσταλγία για την πατρίδα και η νεογέννητη εγγονή ήταν ένας καλός λόγος για την επιστροφή μας.

ΕΡ. Ποια είναι τα πιο έντονα συναισθήματα που έχει κρατήσει μέσα σας για τη Νιγηρία;

ΑΠ. Τα συναισθήματα είναι αντικρουόμενα . Πάθος και λατρεία για το μυστήριο που κρύβει η Αφρική, οι χαρές που σου χαρίζει η πανέμορφη φύση με τα εξωτικά φυτά, τα υπέροχα ηλιοβασιλέματα, το τραγούδι των πουλιών έξω από το παράθυρό μου, οι υπηρέτες της αυλής μου που περίμεναν εμένα να λύσω τα ατέλειωτα τους προβλήματα, η φιλία και οι γνώσεις που πήρα από ανθρώπους άλλων εθνικοτήτων που γνώρισα. Όλα αυτά αποτελούν μια ζωή χωρίς άγχος, χωρίς ανησυχίες σαν και η ζωή κυλούσε από μόνη της. Αν και υπήρχαν πολλοί λόγοι ανησυχίας όπως ο φόβος για την ένοπλη ληστεία, τη μαύρη μαγεία, τα απανωτά πραξικοπήματα, τις θανατηφόρες αρρώστιες. Αλλά αυτά δεν επισκίασαν τα προηγούμενα γιατί είχαμε τρόπους να προστατεύουμε τους εαυτούς μας.

ΕΡ. Ανάμεσα στην Κύπρο, το Κονγκό και τη Νιγηρία ποια θεωρείτε πατρίδα σας βαθιά μέσα στη ψυχή σας;

ΑΠ. Η Κύπρος για μένα σημαίνει ταυτότητα και οι ρίζες μου. Το Κονγκό μου χάρισε το πρώτο σκίρτημα και την περιέργεια εξερεύνησης και η Νιγηρία είναι η χώρα της καρδιάς μου.

ΕΡ. Τι νοσταλγείτε περισσότερο;

ΑΠ. Τη χαρά της ζωής που μου χάριζαν ασήμαντα πράγματα, όπως να κάθομαι με φίλους στο κιάσκι του κήπου μου και γύρω μας η φύση να οργιάζει. Ένα παιγνίδι γκολφ με μια συντροφιά ανθρώπων από διαφορετικές εθνικότητες και μετά ένα καυτό σουβλάκι με παγωμένη μπίρα στο κλαμπ. Μου λείπει η σιγουριά. Έχοντας πίσω μας Πολυεθνικές Εταιρείες η ζωή είχε μια ασφάλεια, μια ευκολία. Όλα τα προβλήματα έβρισκαν με ένα μαγικό τρόπο τη λύση τους.

ΕΡ. Έχετε σπουδάσει δημοσιογραφία και παράλληλα ασχολείστε με τη συγγραφή. Τι είναι για σας η δημοσιογραφία και τι η συγγραφή;

ΑΠ. Η δημοσιογραφία ήταν ένα παιδικό όνειρο που δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί γιατί έφυγα. Αργότερα με κατέκτησε η συγγραφή.

ΕΡ. Έχετε γράψει παιδικά βιβλία, μυθιστορήματα, διηγήματα. Υπάρχει κάποιο είδος που αγαπάτε ιδιαίτερα;

ΑΠ. Το μυθιστόρημα είναι η μεγάλη μου αγάπη είτε γράφω για έφηβους ή ενήλικες. Φτάνει να ανοίξω τα φτερά και να χαθώ σε άλλους κόσμους, σ' άγνωστους προορισμούς.

ΕΡ. Έχετε βραβευτεί για το λογοτεχνικό σας έργο και έχετε πάρει πολλές διακρίσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τι σημαίνουν για σας αυτές οι διακρίσεις;

ΑΠ. Τα βραβεία είναι απλά μια αναγνώριση της δουλειάς μου, με κάνουν να νιώθω σιγουριά πως αυτά που γράφω έχουν κάποια αξία.

ΕΡ. Πρόσφατα κυκλοφόρησε το βιβλίο σας «Ηλέκτρα, Το δάκρυ της Αφρικής». Ποια είναι η Ηλέκτρα και γιατί την παρομοιάζεται με δάκρυ της Αφρικής;

ΑΠ. Η Ηλέκτρα είναι μια Ελληνίδα δασκάλα που έζησε στην Νιγηρία 40 υπέροχα χρόνια. Όταν ερωτεύτηκε τον Ηλία ήταν ένα κορίτσι ευαίσθητο, ρομαντικό, γεμάτο προσδοκίες για την άγνωστη χώρα που της υποσχόταν την ευτυχία. Στη συνέχεια την αγάπησε με πάθος. Δεν επαναπαύτηκε στις ανέσεις του σπιτιού της, θέλησε να γνωρίσει τον τόπο και τους ανθρώπους που την φιλοξενούσαν. Επισκέφτηκε νοσοκομεία, ορφανοτροφεία και διαπίστωσε τη φτώχεια και τον διαφορετικό τρόπο ζωής των ανθρώπων. Θαύμασε την στωικότητα στο βλέμμα των γυναικών που περίμεναν υπομονετικά έξω από τα νοσοκομεία καθισμένες κατάχαμα κάτω απ' το δέντρο χωρίς να διαμαρτύρονται, χωρίς κανείς να υπόσχεται, περιμένοντας το μοιραίο. Αυτό έκανε και την ίδια δυνατή κι αντιμετώπισε τις δυσκολίες της, άντεξε τη μοναξιά της. Η ευαίσθητη κοπέλα μετατράπηκε σιγά σιγά σε γυναίκα ατσάλινη. Άνοιξε μια τεράστια αγκαλιά κι έκλεισε όλα τα παιδιά που βρέθηκαν στο δρόμο της. Κατάφερε να προστατεύσει τον εαυτό της και τα κορίτσια που είχε υπό την προστασία της. Πάλεψε για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια της. Την Ηλέκτρα την παρομοιάζω με «δάκρυ της Αφρικής» γιατί στις μέρες της ομηρείας, διαπίστωσε μια άλλη πλευρά της Αφρικής που ακύρωνε όλες τις όμορφες εικόνες που έστησαν το σκηνικό μιας ζωής 40 χρόνων. Τελικά την Αφρική όσο την αγαπάς τόσο σε πληγώνει!

ΕΡ. Ομολογώ πως διάβασα το βιβλίο σας απνευστί, δεν το άφησα στιγμή από τα χέρια μου μέχρι να τελειώσει. Πόσο δύσκολο είναι να εγκλιματιστεί και να ζήσει κάποιος, μη Αφρικανός, στη Νιγηρία και γενικότερα σε χώρα της Αφρικής;

ΑΠ. Κάποιοι δεν καταφέρνουν να εγκλιματιστούν. Για να τα καταφέρεις πρέπει να δεχτείς τη διαφορετικότητα των ανθρώπων και του τρόπου ζωής και να ζυμωθείς μαζί τους. Να συνθηκολογήσεις με τη μοναξιά, το φόβο, τις στερήσεις. Όταν πρωτοπήγα στη Νιγηρία το 1969 ήταν το τέλος του εμφυλίου πολέμου της Μπιάφρα. Στη χώρα επικρατούσε ακόμα χάος. Εμπορεύματα στην αγορά δεν υπήρχαν, είχε έλλειψη τροφίμων και ένδυσης. Κι εγώ ένα κορίτσι 20 χρονών τα κατάφερα. Αντιμετώπισα τα πάντα με αισιοδοξία. Γινόμουν ευρηματική και κατασκεύαζα αυτά που δεν υπήρχαν γιατί ήξερα πως πίσω από τις δυσκολίες υπήρχε κάτι άλλο που με γοήτευε.

ΕΡ. «Όταν είσαι ξένος σ' έναν τόπο, ο φόβος και η ανασφάλεια πολλαπλασιάζονται» γράφετε σ' ένα σημείο. Όσα χρόνια και να ζήσει κάποιος ξένος σε μια χώρα σαν τη Νιγηρία ποτέ δεν ξεπερνάει τις φοβίες και τις ανασφάλειές του;

ΑΠ. Ναι γιατί η Νιγηρία δεν θεωρείται πολύ φιλόξενη. Ζεις κάτω από αυστηρούς νόμους και στενά περιθώρια. Αν συμβεί κάτι δεν υπάρχει κανείς να σε προστατεύσει, μόνο η Πρεσβεία αν δώσει το παρόν της. Π.χ. παρακολουθώ την ελευθερία που δώσαμε στους ξένους που ζουν σε Κύπρο και Ελλάδα. Φτιάχνουν συντεχνίες, επιχειρήσεις και έχουν τόσες απαιτήσεις και τρελαίνομαι. Στην Νιγηρία κανείς δεν μπορεί να κάνει δική του επιχείρηση αν δεν έχει νιγηριανό συνέταιρο.

ΕΡ. Το βιβλίο σας αναφέρεται στην απαγωγή και ομηρία μιας ομάδας παιδιών με τη δασκάλα τους Ηλέκτρα από την τρομοκρατική ισλαμιστική οργάνωση Μπόκο Χαράμ. Βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα;

ΑΠ. Όλες οι ιστορίες του βιβλίου βασίζονται σε πραγματικά γεγονότα. Η απαγωγή είναι βασισμένη στην γνωστή ιστορία που όλοι παρακολουθήσαμε στα δελτία ειδήσεων πριν από τέσσερα χρόνια όταν η Μπόκο Χαράμ απήγαγε 270 μαθήτριες από ένα σχολείο της Β. Νιγηρίας. Κάποιες από αυτές είναι ακόμα όμηροι. Κάποιες το έσκασαν και κάποιες ελευθερώθηκαν πρόσφατα.

ΕΡ. Η ηρωίδα σας έζησε 40 χρόνια στη Νιγηρία, γνώρισε πολύ καλά τους ντόπιους. Σύμφωνα με το παράδειγμα του Ουσεΐνι που ανήκε στο υπηρετικό της προσωπικό μπορούσε να τους εμπιστευτεί;

ΑΠ. Τον Ουσεΐνη τον είχα υπηρέτη κάπου δεκαοχτώ χρόνια. Ανήκε στη φυλή των Φουλάνι που είναι νομάδες και εκτρέφουν γελάδια. Όταν κτύπησε την πόρτα μου και ζήτησε να γίνει υπηρέτης ήταν ένα άξεστο χωριατάκι που ποτέ δεν μπήκε σε σπίτι λευκού. Είχε όμως περηφάνια και τσαμπουκά, παρόλο που δεν μιλούσε καν αγγλικά σκέφτηκα να του δώσω μια ευκαιρία. Τον έβαλα στο σπίτι και τον δίδαξα να γίνει υπηρέτης. Ήταν έξυπνος και μάθαινε εύκολα. Αφοσιώθηκε στα παιδιά και τον εμπιστευόμασταν. Με τα πολλά τα χρόνια παρεξήγησε την εύνοια και την αγάπη μας και πίστεψε πως έγινε αφεντικό. Οι υπηρέτες μπορούσαν να κλέψουν όμως ποτέ δεν θα μας έκαναν κακό.

ΕΡ. Τις μέρες της ομηρίας από που αντλούσε η Ηλέκτρα δύναμη, όταν σκεφτόταν ότι «δε θα άφηνε την απαισιοδοξία να μολύνει τη σκέψη της»;

ΑΠ. Η ευθύνη και η αγάπη της για τα κορίτσια της έδιναν δύναμη να παλέψει. Αυτά τα κορίτσια δεν ήταν απλά μαθήτριες της, ήταν τα παιδιά της που δεν είχε. Από τη στιγμή της ομηρίας έγινε δεύτερη μάνα, τις παραστέκεται και τις εμπυχώνει να μην λυγίσουν στην βάνουση βία και την φρίκη των απαγωγέων.

ΕΡ. Παράλληλα με τη διήγηση της ομηρίας, μας ξεδιπλώνεται τα 40 χρόνια ζωής της Ηλέκτρας στη Νιγηρία. Παρόλο που είχε επαναπατριστεί στην Ελλάδα, μετά 2 χρόνια επέστρεψε στη Νιγηρία. Ποια ανάγκη την ώθησε να επιστρέψει;

ΑΠ. Ύστερα από τόσα χρόνια ξενιτιάς οι δεσμοί της με την Ελλάδα είχαν ξεθωριάσει. Η νοοτροπία που έμαθε να ζει δεν ταίριαζε με τον τρόπο που ζουν και σκέφτονται οι άνθρωποι στον τόπο της. Αυτό συμβαίνει με όλους τους ανθρώπους που επαναπατρίζονται ύστερα από πολλά χρόνια στο εξωτερικό. Εξ άλλου ένα γέρικο δέντρο όταν το ξεριζώσεις για να το φυτέψεις σε άλλο κήπο αυτό μαραίνεται και πεθαίνει.

ΕΡ. Υπάρχουν βιωματικά ή βιογραφικά στοιχεία στο βιβλίο σας;

ΑΠ. Υπάρχουν πολλά βιωματικά στοιχεία, πολλές από τις ιστορίες είναι παρμένες μέσα από τη δική μου ζωή ή ανθρώπων που συνάντησα στα τριάντα χρόνια που έζησα στη χώρα.

ΕΡ. Δεδομένου ότι έχετε ζήσει πολλά χρόνια στη Νιγηρία, κατά πόσο ταυτίζεστε με την ηρωίδα σας Ηλέκτρα;

ΑΠ. Ολοκληρωτικά ταυτίζομαι με την Ηλέκτρα. Σκέψεις, συναισθήματα, αγωνίες. Τη μοναξιά την έζησα τόσο έντονα που μπορώ να της δώσω σχήματα, χρώματα, να την κεντήσω στα μοναχικά μου δειλινά τις ατέλειωτες ώρες που περίμενα τον Αντώνη να τελειώσει από τις συσκέψεις του. Είχα για μοναδικό μου φίλο ένα μαύρο πουλί που ερχόταν πάντα την ίδια ώρα και καθόταν στο σύρμα του ηλεκτρικού και μου κρατούσε συντροφιά. Ακόμα ακούω το κράξιμο που με ειδοποιούσε «είμαι εδώ». Πιστεύω πως με την Ηλέκτρα θα ταυτιστούν όλες οι γυναίκες που έζησαν στην Αφρική.

ΕΡ. Αφού σας ευχαριστήσω και σας ευχηθώ καλοτάξιδο το, ομολογουμένως, συγκλονιστικό βιβλίο σας, θα σας ζητήσω να κλείσετε με μια δική σας φράση αυτή τη συνέντευξη.

ΑΠ. Ο Ντενίς είπε στην Ηλέκτρα «Δύο ηλικιωμένοι άνθρωποι δε χρειάζεται καν να σκεφτούν, γιατί τα περιθώριά τους είναι λίγα και

δεν πρέπει να κάνουν σπατάλη χρόνου». Κι εγώ σας λέω πως ποτέ δεν πρέπει να σταματάμε, ούτε να τα παρατάμε, η ζωή είναι ανεξάντλητη και μας χαρίζεται απλόχερα αν το θελήσουμε!

Κυρία Μαίρη Γκαζιάνη σας ευχαριστώ πολύ γι' αυτή την συνέντευξη, την χάρηκα γιατί είναι η πρώτη φορά που μου ζητούν να πω κάτι ουσιαστικό. Να είστε πάντα καλά και να δημιουργείτε.

***** Το βιβλίο «Ηλέκτρα, Το δάκρυ της Αφρικής» της Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

Μαίρη Γκαζιάνη

Γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Μεγάλωσε στην Αθήνα όπου ζει μέχρι σήμερα και εργάστηκε ως τραπεζοϋπάλληλος. Στο παρελθόν ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την φωτογραφία ενώ τώρα ζωγραφίζει και παράλληλα γράφει. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές. Τον Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Σου γράφω...», τον Σεπτέμβρη 2013 κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ και τον Ιούνιο του 2014 κυκλοφόρησε το βιβλίο της ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ από τις εκδόσεις ΟΣΤΡΙΑ. Επίσης, το παραμύθι της «Το ψαράκι του βυθού» συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Παραμύθια και Μαμάδες» εκδόσεις Βερέττα 2015. Υπό έκδοση βρίσκεται το επόμενο μυθιστόρημά της με τίτλο ΑΛΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ. Την περίοδο 2011-2012 υπήρξε ραδιοφωνική παραγωγός στο magicradiolive. Από τον Νοέμβρη 2014 συνεργάζεται με το now24.gr και έχει πραγματοποιήσει πάνω από διακόσιες συνεντεύξεις. Το 2016 συμμετείχε στην τηλεοπτική εκπομπή ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ πραγματοποιώντας συνεντεύξεις σε ανθρώπους των τεχνών. Γράφει στίχους για τραγούδια ενώ μεγάλη της αγάπη είναι το θέατρο με το οποίο ασχολείται ερασιτεχνικά.